

[Bjørn Elmquist]

tiativer udgår. Et af de eksempler, jeg vil nævne, har at gøre med de nye former for biomedicinsk teknologi, gensplejsningen og in vitro-befrugtning, hvor vi har kunnet se rekommandationer vedtaget i Parlamentarikerforsamlingen, som så anvendes i de nationale parlamenters overvejelser om lovgivning. På grund af det dobbelte mandat, som man jo har både i det nationale parlament og i Parlamentarikerforsamlingen, ser vi her fremragende eksempler på integration, når integration er bedst, fordi vi inspireres af vores virke det ene sted og det andet sted og på den måde kan få en fælles lovgivning gennemført på nationalt plan, som minder om nordisk samarbejde, når det er bedst.

Der kan være afgrænsningsproblemer – det nævnte både ministeren og de to foregående ordførere i deres taler – mellem Europarådet og EF, og jeg vil give hr. Ivar Nørgaard fuldstændig ret, når han advarer imod ressourcespildende, forøgende dobbeltarbejde. Der er eksempler på, at man har haft for højt et ambitionsniveau begge steder.

Når det er sagt, må jeg også sige, at Europarådet vel over for ikke-EF-landene Norge, Sverige, Østrig, Schweiz og andre i vidt omfang må tjene som clearingcentral, sådan at de beslutninger, som er undervejs i EF, bringes op i Europarådssammenhæng, så vi kan sikre os, at de lande, som ikke selv sidder med ved bordet i EF, kan blive koblet ind.

Dér, hvor afgrænsningsproblemerne har været vanskeligst i de senere år, har såmænd været mellem den parlamentariske forsamling i Europarådet og Europaparlamentet, hvor man en gang imellem har haft indtryk af, at Europaparlamentet har haft meget, meget stor lyst til at overtage så at sige alt, hvad der kunne sættes på dagsordenen. Der er på det allerseneste sat nogle regelmæssige kontakter i gang hvert halve år mellem repræsentanter for de to forsamlinger, hvor man prøver at finde frem til en rimelig arbejdsfordeling, og der er også gjort forsøg på at få et konkret samarbejde i stand mellem de forskellige udvalg og måske også en skønne dag mellem de politiske grupperinger i de to forsamlinger, sådan at man får forståelse for hinandens arbejdsvilkår. Men det har været meget, meget svært at få disse kontakter etableret. Over for Europaparlamentet kan man vel bruge det argument, at hvis det vil i kontakt med de nationale lovgivere, har det en

direkte genvej via Europarådets Parlamentariske Forsamling, men selv det argument har det været svært at trænge igennem med.

I øjeblikket er der nogle aktuelle vanskeligheder med et par af medlemslandene. Jeg skal bare nævne den sag, der kører i øjeblikket med visumtvangen, som Frankrig har indført ved at suspendere en europæisk konvention om fri bevægelighed over grænserne, og det er vist ikke nogen hemmelighed, at i øjeblikket hænger der en trussel over de franske myndigheder om, at hvis ikke de fjerner visumtvangen over for Sverige, Norge, Island, Østrig og Schweiz, vil Parlamentarikerforsamlingen ikke længere mødes i Strasbourg, men midlertidigt flytte sit mødested et andet sted hen. Hvad det kan føre til, vil de kommende måneder vise.

Jeg skal slutte med at sige, at der er mange nyttige fremskridt at gøre, hvis man vil gennemføre de mange intentioner i de forskellige europæiske samarbejdsorganisationer, og jeg vil opfordre regering og Folketing til at fortsætte de bestræbelser, man har udfoldet indtil nu. Det vil bidrage til, at det europæiske samarbejde kan bevare sin nødvendige bredde og sin nødvendige mangfoldighed.

Pelle Voigt (SF):

Vesteuropa står over for en række kolossale udfordringer i de kommende tiår. Det gælder både i forhold til USA og i forhold til de nyindustrialiserede og tidligere industrialiserede lande i Østen, det gælder i forhold til Østeuropa, og det gælder ikke mindst i forhold til den tredje verden. For at møde disse udfordringer er det nødvendigt med ganske omfattende politiske forandringer i Europa.

Den sikkerhedspolitiske udfordring består i nødvendigheden af nyformulering af forholdet til USA, til det atlantiske samarbejde, til Den Vesteuropæiske Union, osv. Vi oplever nu begrebet »europæisering« lancert som et positivt ladet begreb med et meget uklart indhold. Hvis europæisering og konventionalisering blot betyder en arbejdsdeling mellem USA og Vesteuropa, som letter USAs muligheder for militær indgriben i den fattige verden, kan vi komme fra asken i ilden, ikke mindst hvis denne politik – hvad meget tyder på – kunne blive fulgt op med en fransk-vesttysk eurobombe og øget kon-